

IMA

A BERDE MÓZES UNITÁRIUS GIMNÁZIUM
BALLAGÁSI ÜNNEPI ÁHÍTATÁRA,
2009. JÚNIUS 11.

„Ezek után magához hívta a tizenkettőt és kiküldte őket kettesével. Hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek fölött, és meghagyta nekik, hogy semmit se vigyenek az útra egyetlen vándorboton kívül, se kenyeret, se tarisznyát, se pénzt az övékben;” Mk 6,7-8

Örökkévaló szeretet, egy igaz Istenünk.

Hajlékodonban összegyűltünk, imára kulcsoltuk a kezünket és magasra emeltük ünneplőre hangolt szívünket, hogy az érzések és érzelmek magaslatában Téged megtaláljunk. A tanítómester szertartásos hagyatéka és a tiszteletadás hangszava egybe gyűjtötte a tizenkettődek közösségét még egyszer, utoljára.

Az Élet forrása te vagy Istenünk, ezért hálát adunk, hogy legjobb zamatából részesedhetünk ez ünnepi órában. Az Élet tapasztalatszerző útra hívja ezeket a fiatalokat, hogy azok, mint az egykori tizenkettő, bizonyosságot tegyenek hitükről cselekedeteik által. Az Élet azonban feltételeket szab, akárcsak egykoron a tanítványokat elbocsátó mester, és arra utasít, hogy az indulóban lévők semmit se vigyenek az útra egyetlen vándorboton kívül, se kenyeret, se tarisznyát, se pénzt az övékben.

Diákevek alatt a vándorbotot kifaragták, hogy az erős támasz legyen az úton. Otthoni fából, a családi fészek pótolhatatlan kertjéből, ahol édesanya és édesapa legszebb álmaiban aranyalmát termő kincsként álmodta meg azt a csemetét. Erős, éles faragókéssel faragták azt a botot, olyan késsel, amely évszázados hagyományok tüzeiben edződött, hogy éle egyenes, tisztességes, ember elejébe való legyen. Öreg, viharverte, de méltóságteljes műhelyben, amelyet a vendiákok „Ósi Schola”, „Keresztúri Paedagogium”, „Tanoda”, „Alma Mater” nevek alatt tiszteltek és tisztelnek.

Az ünnepi órában áldásodért fohászunk, hogy legyen az indulóknak bátorsága egyedül erre a botra hagyatkozni, hiszen csodálatos érzés, amikor őszintén merünk ráhagyatkozni isteni gondviselésre és magunkkal hozott szellemi kincseinkre, hogy munkálkodhasson az akaratod szerint belénk oltott emberi lélek. Bizakodva kérünk, add, hogy gyermekeid lélek szerinti emberekként, az ál-

dás botjának birtokosaiként és nem botcsinálta életművészekként álljanak helyt az előttük álló úton.

Útra kelnek gyermekeid, de hisszük, hogy nem túlterhelten, nem felesleges cipelnivalóktól sújtottan, hanem egy egészséges józan bizalommal, amellyel oktatóik igyekeztek felruházni. S ha jártukban-keltükben elnehezülne szívük, vagy csüggedésükben netán az eget is ostromolnák, mert kiszámíthatatlan próbatételek során cserbenhagyná határtalan emberi önbizalmuk, add, hogy legyen bennük elég emberi alázat, hogy az égre tekintve emlékezzenek az otthonra, a forrásra, és az alma mater-re és ezen emlékezésben új erőre leljenek.

Az elejtett könnyecseppek gyöngyszemekként hullanak alá, bizonyosságul arra, hogy az eltelt idő nem volt hiábavaló. Kérünk téged, hadd legyenek ezek a gyöngyszemek útjelzők, hogy a messzire elballagó vendiák tíz- vagy akár több tíz évek után is visszatalálhasson oda, ahol most elkezdődik élete hátralevő része.

Töltsd be emberi tökéletlenségünket teljességed bőségével. Légy teremtett gyermekeid pártfogója és biztatója. Áldj meg indulásunkban és érkezésünkben, áldj meg ünneplésünkben tiszta emberi érzésekkel, ez imában egyszerű botként ábrázolt bizalommal, most és mindörökké. Ámen.

LAKATOS SÁNDOR
lelkész-vallásánár

Szószerk – Úrasztala – Szerartások

DR. SZABÓ ÁRPÁD

ISTEN ÖRÖK, ÉS AJÁNDÉKA, AZ ÉLET IS¹

*„Isten örök életet adott nekünk és ez az élet az ő Fiában van.”
(1Jn 5,11)*

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvéreim!

Húsvét ünnepeát akarjuk megszentelni istentiszteletünkkel. Azért vagyunk együtt, mert ma „a reményt választottuk a félelem helyett!” Nagypénteken mintegy örökérvényű tényként énekeltük: „Elborult a nap az égen, / itt maradt az árny s a szégyen.” Az emberi tehetetlenség szégyene, hogy néha úgy látszik, a halál erősebb még a legigazabb életnél is, győzedelmeskedik felette.

De íme, most húsvétkor nemcsak a megújuló természet tavaszi virágözöne űzi el szégyenünk és félelmünk felhőit, hanem Isten valláserkölcsi világrendjének törvényei is működésbe jönnek s azt a vigasztaló és bátorító üzenetet hordozzák, hogy Isten nem engedi az elmúlás, a kereszt szenvedését diadalmaskodni az élet felett. Ma már örömteli szívvel énekelhettük: „Istenünknek áldott Fia, / félelmed sír elrontotta, / a sírhanton győzedelmet, / s a halálom diadalt vett.” Dicsérjétek az Urat! Örvendjétek! – hangzik a reménység biztatása.

De honnan ez a győzelmes lelkesedés? Onnan, hogy a kereszténység valóban a győzelem vallása. Benne a szeretet legyőzte a gyűlöletet, a hit a hitetlenség tagadását, a jószág a bűnt, és – ami minket a legnagyobb örömmel tölt el – az élet legyőzte a halált!

Ezért a húsvéti örömmüzenet: „Isten örök életet adott nekünk és ez az élet az ő Fiában van.”

Hogy mindnyájan meghalunk, afelől nincs nézeteltérés az emberek között, elfogadják a halál tényét magát, csak hogy mi jön azután, a felett indul meg a

¹ Elhangzott a kolozsvári belvárosi templomban 2009 húsvétján.